

רוני אקרמן:

„אנשים לא מאמינים שקולנוע זה ביזנס!“

הלא יאומן קורה לנו ענינו. סרט ישראלי חדש המקבל ביקורות טובות. הלא יאומן מתרחש. הקהל הישראלי רץ לראות את הסרט „מתחת לאף“. ואולי, מי יודע, אולי הסרט הזה יהווה פתח לסרטים אחרים, ויהיה העגלה שתוציא את הקולנוע הישראלי מהבוץ. ובכל זאת, בסיפור ההצלחה הזה יש צד עצוב אחד. הסרט כמעט ולא יצא אל הפועל. בדקה התישעים הוא טרפד עלידי איש-עסקים ישראלי, ששיחק בריגשותיהם של הבימאי, ינקול גולדוואסר, ושל המפיק רוני אקרמן. כעת, כשהסרט מצליח, ביקשתי מרוני אקרמן לספר את הסיפור.

רוני, מדוע כמעט טרפדו צינור „מ“ תחת לאף“?

חזי שלח. המישה למנכ"ל של קונצרן ענק. היה אמור להיות המשקיע העיקרי בסרט. יצרנו אותו קשר כדי לעניין אותו בהשקעה. כי שמענו שיש לו זיקה לקולנוע ושהשקיע כבר בסרטו של דוד אבידן. בתחילה הוא התלהב, ואחרי כמה פגישות הגענו לתחילת יומנו פגישה עם רואה-חשבון ועם עורכת-הדין שלנו. סוכס שהקונצרן, שאותו הוא מייצג, ישקיע 150 אלף דולר. סיכמנו את התנאים. הנכונות שלו להיות המשקיע היתה ברורה. בין היתר סוכס שנעמיד לו ביטחונות לגבי החזר של חלק מההשקעה.

הישגתם ביטחונות?

הישגנו ביטחונות, ובינתיים נוצר לחץ של זמן. והת-חלנו כמה שנקרא פרה-פרודוקציה. אחרי שלושה חודשים של השתהויות, שבהם הוצאנו סכומים ניכרים ביותר, הוא בא לנו במין „חרטה“ כזאת. והודיע שמכל מיני סיבות הוא לא שם כסף. אחר-כך נודע לנו שהשקיע בסרט של ריקי שלח. בכך הוא בעצם גור גורדין מוות על הסרט. הפעילות נפסקה והחובות הצטברו בלי שיהיה לנו מקור מימון לסרט. כתוצאה מהמצב החדש פרש אחד השותפים, וכל הסרט כמעט נפל.

איך יצאתם מזה?

קודם-כל. לפני שאספר לך איך יצאנו מזה, אני רוצה להגיד לך שחזי שלח הוא דוגמה לכך, שאיש-עסקים מכובד אינו מתייחס בכבוד לענף הקולנוע. הוא מתייחס לענף וליוצרים שלו בצורה כליכך מבטלת, עד שהוא מרשה לעצמו לא לעמוד בדיבורו ובהתחייבויותיו.

האם זה טיפוס יאנשי-עסקים המשקיע עינים בקולנוע?

אנשי-עסקים לא מאמינים שקולנוע הוא ביזנס. יש בהם המתייחסים ליוצרים בקולנוע כמו אל ילדים.

ירדנה ארזי:

„לא מצטערת על שום דבר שעשיתי בחיים!“

ירדנה ארזי יוצאת סוף-סוף עם תקליט סולו. ירדנה היפהפיה מתרגשת. לא בכל יום היא חוגגת חג שזכה. לצידה ניצב חזק כסלע ידידה מזה שנים, המהנדס נתן תומר, שאף הפיק את התקליט והשקיע בו את מחצית הכסף. גשתי את ירדנה בבית-קפה תל-אביבי. היא השתנתה. חוסר-הביטחון המפורסם שלה פינה את מקומו לסיגנון אחר. היא יותר נשיית, יותר בוגרת, נראית יותר איתנה על הקרקע.

ירדנה, איזה שיר את הכי אוהבת בתקליט?

לא אגיד.
למה?

האמת — אני לא יודעת. השקעתי כליכך הרבה נשמה בכל שיר, וכל-כך הרבה כסף. שאני אוהבת כל אחד מהם. בעצם. נתן השקיע את הכסף. הוא השקיע חצי-חצי עם חברת-התקליטים.

למה לקח לך כליכך הרבה זמן עד שהוצאת תקליט?

כל דבר לוקח לי שנים. זה בא יחד עם ההתבגרות שלי. כל תהליך העשייה אצלי הוא איטי.

כמה זמן עבדת על התקליט?

שנה. הכל הולך אצלי לאט וקשה. שום דבר לא בא לי בקלות. זה הגורל שלי, התרגלתי כבר.

קשה להגיד ששום דבר לא בא לך בקלות. כמה נשים הינחו את האירוויזיון?

אם מישהו היה יודע מה עבר עלי! ירדו לי עשר שנים מהחיים. שלושה חודשים שכבתי במיטה והתפללתי לאלוהים שיקחו ממני את העונש הזה. אלכס גילעדי הגדיע לי שאני אנהא את האירוויזיון. צרחתי וצעקתי ואמרתי לו: מעולם לא דיברתי על בימה, לא בעברית ולא בשום שפה אחרת. בטח ובטח לא בשידור חי. בטח ובטח לא לפני 500 מיליון איש! הוא צרח עלי בחזרה:

„כאתי את זה ותעשי את זה טוב!“ כשזה נגמר, כתבת לי מיכתב, שהוא שומר עד היום, ובו אמרתי לו שכעת אני שפוטה שלו לכל החיים.

מדוע לא הצלחת בגרמניה?

שאלות מתחת לחגורה, מה? בסדר. אני אסביר לך: קיבלתי צ'אנס גדול. חווה תקליטים עם הרבה כסף. יגאל בשן סידר לי את זה. יצאתי לגיחות הקלטה של שבוע-שבועיים וחזרתי הביתה. הגיע שלב שאמר לי: „בנבחה!“, בהתכתבות לא עושים תקליט. רוצה קאריירה? את צריכה לגור פה.“ אני זוכרת שיום אחד נסעתי לגרמניה. היה יום שחור. האיזור היה מסחרי, אפור, תפסתי דיכאון ושאלתי את עצמי: מה אני עושה פה? והיה אם אצליה. נגיד שאשחק אותה, או מהיום והלאה זה יהיה המקום שלי? ואז הבנתי שאני לא יכולה ללכת עם זה עד הסוף, וחזרתי הביתה.

את מצטערת?

אני לא מצטערת על שום דבר שעשיתי בחיים שלי.

מיה ווב:

„גיאוגרפיה זה הכי קשה, נכון?“

שנת-הלימודים התחילה, בשעה טובה ומוצלחת. אני מכירה כמה חברות שלי, הנושמות לרווחה ומתחילות לחיות מחדש. אני דווקא נהייתי מהחופש הגדול. קודם-כל, מהעובדה שלא הייתי צריכה לקום בבוקר ולעבור את השיגרה של להעיר את הילדה — להכין שקו וסנדוויץ' — לשלוח אותה לבית-הספר — ולחזור למיטה. הילדה שלי, מיה, נהנתה לא פחות, למרות שבימיו האחרונים של החופש קצת נמאס לה, והיא ננכסה להתלהבות עצומה למסע הקניות של ילקוט חדש, קלמר חדש, מעטפות „הולי הובי“, תיק-אוכל „סנופי“ ומחק „סטרוברי שורטיקייק“.

החלטתי לתפוס את הקטנה לשיחה ולשאל אותה כמה שאלות לכבוד תחילת שנת-הלימודים. לא שזה היה קל. כבר מזמן לא נתקלתי במרואיין קשה כליכך. קודם-כל, היא רצתה לדעת מראש את השאלות. אחר-כך היא דרשה לקרוא את מה שכתבתי, ורק אחרי שקראה ומחקה כמה דברים שלא מצאויחן בעיניה, אישרה את הכתוב. אחר-כך לא הסכימה שתמונתה תתפרסם בעיתון. אחרי שהסכימה אמרה שהיא מוכנה שיצלמו אותה רק כשהיא מכינה שיעורים, כי היא מתראינת כתלמידה, לא? מה אגיד לכם, צרות צרורות. אבל הסכמתי לכל התנאים. אחרי הכל, יש לה אצלי פרוטקציה.

מיה, את שמחה לחזור ללימודים? אני יודעת? ככה.

למה ככה?
מצד אחד אני שמחה, כי נמאס לי מהחופש. ואני כבר מרגישה שהגיע הזמן ללמוד. וגם שמחתי לראות את החברות שלי ואת המורה שלי נאוה. ומצד שני אני קצת עצובה, כי אני רוצה עוד קצת לבלות. וגם אני לא אוהבת את כיתה דל"ת.

למה את לא אוהבת את כיתה דל"ת? כי זאת התחלה של כל הדברים הקשים. למשל, גיאוגרפיה אני מאוד אוהבת. אבל זה קשה, ולא בא לי על כל ההתחלות האלה של המיקצועות החדשים. איזה מיקצוע הכי מפתח אותך?

לא מפתח, זה רק קשה. גיאוגרפיה זה הכי קשה, נכון?

תלמדו השנה ערבית?

לא. המורה אמרה שאין תקציב.

את רוצה ללמוד ערבית?

אני חושבת שזה חשוב, כי נתקלים בבעיות.

איך בעיות?

הערבים גרים בארץ איתנו, נכון?

נכון.

או למשל אני פוגשת ערבי, והוא שואל משהו. צריך לדעת לספר לו בשפה שלו.

מה את מאחלת לעצמך לשנה החדשה? שהשנה תיגמר מהר, ויגיע כבר החופש הגדול.